

● În acest număr ● În
paginile ● În acest nu
măr ● În
păgi 213 ● În
nile
● În acest număr ● În
paginile ● În acest număr

FIȘA DE PONTAJ A REPORTERULUI

„CE PĂRERE AVEȚI
DESPRE ACEASTĂ PĂRERE ?“

Proletari din toate țările, uniți-vă!

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIII. SERIA II.

NR. 5512

4 PAGINI - 25 BANI

MIERCURI

8 FEBRUARIE 1967

Încheierea vizitei în Tunisia a președintelui Consiliului de Stat, Chivu Stoica

TUNIS 7 (Agerpres). — Trimiși speciali, Nicolae Puicea și Nicolae N. Lupu, transmit: Marți dimineața președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica, și soția, împreună cu persoanele care l-au însoțit, și-a încheiat vizita oficială de prietenie în Tunisia.

De la reședința „1 Iunie” la aeroportul Tunis—Cartagina, oaspeții au fost conduși de președintele Tunisiei, Habib Burghiba, cu soția, dr. Sadok Mokkadem, președintele Adunării

Nationale, Bahi Ladhani, secretar de stat al președinției, și ministrul afacerilor externe, Ahmed Mestiri, ministrul apărării naționale. La aeroport au venit, pentru a-i conduce pe oaspeți, membrii guvernului, înalte oficialități tunisiene, decanul corpului diplomatic, general și ofițeri.

Au fost de față Ioan Georgescu, ambasadorul Republicii Socialiste România în Tunisia și alți membri ai ambasadei române.

De la bordul avionului oficial, președintele Consiliului de Stat, Chivu Stoica, a adresat președintelui Burghiba următoarea telegramă: „Părsind teritoriul Republicii Tunisiei adresăm Excelenței Voastre și doamnei președinte H. Burghiba, sincere mulțumiri pentru amabilitatea și ospitalitatea cu care am fost onorați în tot timpul vizitei noastre în Tunisia.

Folosim acest prilej pentru a vă transmite cele mai calde urări de sănătate și fericire personală dv. și doamnei Burghiba, de pace, progres și prosperitate pentru poporul tunisian prieten.

Imi exprim convingerea că relațiile româno-tunisiene se vor dezvolta continuu în interesul popoarelor noastre.”

ÎN PRIMA LINIE A ÎNTECERII — FRUNTAȘII

ORADEA :
**PE ȘANTIERUL UNEI
VIITOARE FABRICI
DE MOBILĂ**

La Oradea, în zona industrială a orașului, se face pregătirea de organizare a unui nou șantier: aici va fi construită o modernă fabrică de mobilă. Aceasta va livra anual 24 000 de garnituri de mobilă, avind ca etalon tipul de mobilă „Modern III” precum și semifabricatele părților masive pentru alte 20 000 de garnituri de mobilă ce se vor încheia și finisa la fabrica de mobilă de la Satu Mare.

La fabrica orădeană se vor realiza, de asemenea, anual, cîteva mii de garnituri de mobilă de artă și stil. Zestrea noii unități industriale va fi compusă din utilaje avind un înalt grad de mecanizare și automatizare la nivelul tehnicii actuale.

I. P.

2000 DE STELUȚE

2 000. Alți muncitori, tehnicieni și ingineri, vîrstnici și tineri, au primit titlul de frunțaș în întrecerea anului curent, sarcinile de producție, angajamentele proprii. În 1966, Uzina de tractoare a realizat la producția globală o depășire de peste 9 milioane lei, iar la producția marfă peste 24 milioane lei. Productivitatea muncii a crescut față de anul precedent, cu 11,75 la sută. Economie suplimentară la prețul de cost depășesc 1 300 000 lei. Acestea sînt alte cifre, alte certitudini, baza de lansare spre noi realizări, spre succesele anului curent. Între ele și cei 2 000 de frunțași, există o corelație directă, o explicație a unor prin altele. Contribuția frunțașilor la realizarea fiecăruia din aceste succese a fost determinantă. Ei au fost cei mai receptivi, cei mai activi inovatori, promotori ai noului, raționalizatori cunoscuți din uzină. Tînărul montor Costache Dumitru, unul dintre frunțași, se frămîntă de luni de zile, studiază zeci de manuale și reviste pentru a-și contura imaginea, și apoi a transpune în practică, o idee de o valoare tehnică deosebită: modificarea vechiului sistem de comandă al accelerației la tractoare. Ideea, devenită o măsură practică, se concretizează acum în reducerea cu 20 a numărului reperelor necesare anterior și aduce uzinei economie de peste 30 tone de metal anual. Bineînțeles, toate acestea sînt materializate în sute de mii de lei la prețul de cost. Dar acesta este un singur exemplu. Despre fiecare din cei 2 000 se pot spune lucruri ase-

mei unuia vis frumos. Prima insignă pentru prima oară și undeva, în tremurul general se cernea o lacrimă de mulțumire. Am înțeles-o convins fiind că boaba de chihlimbar sălășluite nedescătușată vreme îndelungată în așteptarea acestei clipe unice. Și apoi a venit mărturisirea: — Abia acum sînt convins că într-adevăr aportul meu este alt de substanțial încît

FAPTELE — ONOAREA MUNCII TALE

„Asistăm în sectorul II al Fabricii de confecții și tricotaje București la adunarea de înminare a insignelor și diplomelor de frunțaș în întrecerea socialistă pe 1966. Priveșc în sală. Foarte multe chipuri — mai ales de tineri — îmbrăurate. Ora bilanțului, ora raportării propriilor fapte nu la o zi—două, ci la 365 de zile. Ora cînd revezi, ca într-o oglindă, munca ta și a tovarășilor tăi dintr-un an întreg. Și totuși...
Gheorghe Ioana. A tresărit surprinsă ca un copil de far-

ILIE COSTACHE
(Continuare în pag. a III-a)

Înminarea insignelor de frunțaș la Filatura românească de bumbac

ÎN COOPERATIVELE AGRICOLE

FIECARE BRIGADIER— UN

Zilele trecute, ziarul nostru a publicat prima parte a anchetei avind ca temă găsirea celor mai potrivite forme și modalități de pregătire a brigadierilor din cooperativele agricole, care să asigure creșterea competenței lor profesionale. Apreciind actualitatea acestei cerințe desprinsă din importanța rolului pe care îl are brigadierul în rezolvarea sigură, calificată a sarcinilor ce revin acestor unități, unii dintre participanții la ancheta noastră au venit, printre altele, cu propunerea pregătirii acestor cadre la cursurile fără frecvență care s-ar putea înființa pe lângă liceele de specialitate. Publicăm, în continuare, opiniile altor brigadieri, președinți și specialiști. Revenim, totodată, cu rugămintea adresată cadrelor din agricultură de a-și spune părerea, venind cu noi sugestii și opinii referitoare la tema anchetei.

Fișa de pontaj a lui Sărăndan Savu de la Uzina de strunguri Arad a fost inaugurată acum doi ani. Cînd șeful secției a vrut să-l facă cunoscută cu mașina de găurit în coordonate, Sărăndan s-a apropiat familial de utilaj murmurînd emoționat: „Nu e nevoie; ne cunoaștem...” A fost o clipă de nedumerire. Doar Dunăi Francis („bătrînul”, cum îl spunea uncoară Sărăndan) a zîmbit cu tăcere. Stia el ce știa. Sărăndan Savu, fostul său ucenic, își făcuse practica tot aici. Și mai știa că ucenicul se lega-se de această mașină, fapt care îl îndemna pe vîrstnic să-l ia alături de el și după școală. Acum sînt „colegi”. Lucrează amîndoi, în schimburi, pe același utilaj.
Foto-text : O PLECAN

(Continuare în pag. a III-a)

CADRAN BĂRBAȚII— IARNA

Cînd vibrațiile marelui clopot care este stălionul cu cel 22 de jucători și zecile de mii de spectatori dezlănțuți, duminică de duminică, s-au stins sau au intrat în zonele subconștiente, o hîcoră glacială s-a așternut asupra isprăvilor acestui zeu zburdalnic și capricios al epocii noastre. Nici măcar bilanțurile socotitorilor întru fotbal nu-au mai putut prelungea vîntul stadionului. Oamenii voiau să se odihnească. Oamenii aveau nevoie de liniște. De liniște, de un concert cu armonii de vis, de o carte, dacă se poate nepolitistă, de o căldură odihnitoare și domestică a căminului. Dar zeul chinat prematur de uitarea așternută prea devreme, ca un omăt de pișă deasupra isprăvilor sale, n-a intrat în hibernare. În noaptea în care oamenii ciocneau un pahar de vin, discipolii săi cum ne dovedesc fotografiile, ciocneau cîte un pahar de lapte (dulce sau băut) nu dintr-un spirit de contrazicere și nici, poate, dintr-unul publicitar, ci așa, că merită măcar o dată într-un an. Și-apoi, în-te lanț dezlănțuiri care mai de care mai verbele. Tonul

V. ARACHELIAN
(Continuare în pag. a III-a)

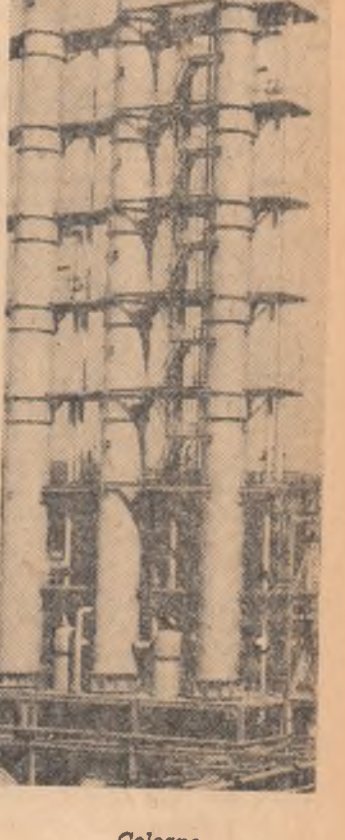
TEHNICIAN (II)

La cel patruzeci și cinci — cincizeci de ani ai săi, tovarășul DIMITRU STOICA, președintele cooperativei agricole din comuna Independența (raionul Galați) cîntărește vorbele cu atenția experienței pe care i-au dat-o anii.

— Școala, și numai școala este puntea spre ceea ce vrem și e necesar să fie brigadierul într-o cooperativă agricolă — un om cu cunoștințe, un tehnician. Și la noi sînt brigadieri cu experiență care iubesc cooperativa și își pun toate eforturile în slujba intereselor ei, dar se simte adesea că lu-crăm meșteșugărește, „după ochi”, în timp ce cîmpul, zootehnia abia acum, de cînd cu mașinile îngrășămintele, irigațiile așteaptă de la noi muncă bazată pe cuceririle noi ale științei. Nrebuie să ne perfecționăm. De vreau an și ceva avem ca brigadier vîntic pe tovarășul Ifteni Gurău, E tehnician. Și priceperea lui s-a văzut concret. A știut cum și cînd să intervină. Mana sau unele gre-

șeli pe care le făceam înainte din cauză că nu cunoașteam o sumă de reguli și nu aveam un specialist în acest domeniu, nu ne-au mai dăjmit producția. Rezultatul — în comparație cu alți ani, anul trecut venitul obținut la hectar s-a dublat. Mă gîndesc eu cît ar fi cîștigat cooperativa noastră agricolă dacă toți brigadierii ar fi fost ca Ifteni ?

— În regiunea Galați, intervine tovarășul IFTENI GURĂU, sintem mulți absolvenți de școli tehnice agricole — oameni în a căror pregătire statul a investit bani. Din cîte cunosc eu însă, mulți dintre acești tehnicieni nu sînt repartiți și folosiți în mod corespunzător în unitățile de producție. Este și convingerea mea să majoritatea brigadierilor din cooperativele agricole sînt oameni cu o bogată experiență. Cel mai bun (și care

Coloane

SĂ DISCUTĂM DESPRE TINERETE, EDUCAȚIE, RĂSPUNDERI

NIMIC DESPRE FRICOȘI

cu participarea
tovarășilor :

— ing. MIRCEA FINESCU — pilot de încercare, maestru emerit al sportului;
— NINA BUZDUGA — dresoare de animale sălbatice la Circul de Stat București;
— JUSTIN CAPRĂ — proiectant la Institutul de cercetări Auto, Navale și Aeriene;
— ing. DAN CĂDERE — tehnolog la Întreprinderea 3 Izolații;
— IOȘIF GHEORGHE — cercetător principal la Institutul de psihologie al Academiei;
— AUREL IEREMIA, căpitanul echipei de alpinism a clubului Steaua, maestru al sportului;
— MIHAI ROMAN — președintele Tribunalului popular al raionului Grivița roșie;
— Doctor ION VIANU, asistent la Facultatea de medicină.

Dr. I. VIANU : Se poate spune că frica și curajul purced din același izvor. În fața pericolului care amenință, în fața necesității de-a supraviețui și de a se perpetua, ființele vii au de ales numai două căi: fuga și lupta. Amîndouă fac apel la aceleași resurse fizice, punînd organismul în stare de alarmă. Dar animalul, oricît de îndrăzneț, oricît de tute, oricît de agresiv, nu depășește limitele pe care — ca o fatali-

tate — i le impune specia din care face parte. Există însă o vîieuitoare care merge împotriva instinctelor speciei: aceasta este omul, omul despre care Antoine de Saint-Exupery spunea că se descoperă atunci cînd se măsoară cu obstacolul. Și dintre oameni, unii par să încarneze această însușire în modul cel mai exemplar: pe aceștia îi numim curajoși.

S-a discutat mult despre curajul moral și cel fizic. Cel dintii ar duce omenirea înainte, al doilea ar fi numai un joc. Această teză este greșită. În primul rînd pentru că ele, curajul moral și cel fizic se îmbină: Giordano Bruno, marele filozof și om de știință din sec. XVI a fost schingiuț și ars pe rug pentru că a refuzat

Discuție organizată de LIANA ANGHEL și ILEANA DINICĂ
(Continuare în pag. a II-a)

La cabana Dham

NIMIC DESPRE FRICOȘI

(Urmează din pag. 1)

ars pe rug pentru că a refuzat să abjure ideile sale, care au devenit unul din temerile lumii moderne. In al doilea rând: pentru că orice act de curaj conține în sine un exemplu și un îndemn, pe care un om — un simplu om — îl dă tovarășilor săi.

Cred că a fi curajos nu înseamnă a ignora toți pericolele, ci a cinsti toate șansele și a alege totuși riscul. In acest sens se poate spune că îndrăzneala nu este posibilă fără o anumită doză de frică.

Ce vă stimulează pe dv. oameni cutezători, ce se petrece cu dv. atunci când acționați? Sînt întrebări, ale căror răspunsuri le așteptăm cu nerăbdare.

M. FINESCU: Curajul, după părerea mea este a-sumarea riscului. Certitudinea reușitei nu înseamnă curaj. Ce este un om fricos? Cel care nu cunoaște, copilul care se teme de întuneric. Mai tirziu, in prezenta riscului, cîntărind șansele pro și contra, ajungi să te definești sau nu ca un om curajos.

G.H. IOSIF: Cred că un element fundamental in definirea curajului este acela al mobilității, al motivului moral și social in virtutea căruia trebuie să faci acțiunea respectivă.

N. BUZDUGA: In legătură cu acest mobil, el se poate lega de anumite lucruri foarte simple: de exemplu, dragostea pentru un lucru din natură, pentru animalele sălbatice. In această privință socot ilustrația prima mea înfățișare directă cu animalele. Ea s-a petrecut la Grădina zoologică. Pasunea mai veche și doza de curaj pe care mi-am luat-o atunci m-au ajutat să-mi înving sfiala și să intru în padocul leilor. Leontica, văzîndu-mă s-a repezit in pieptul meu și a încercat să mă sfîșie. Dar, într-o secundă, fără să mă gîndesc, căuțînd să mă aprăzesc, am dat un pumn în nas și leontica s-a retras, supunîndu-se. De atunci nu mai am frică de animalele sălbatice.

A. IEREMIA: Uneori are loc fenomenul invers. Era prin 1948—1950, cînd am început să fac alpinism și eram mai

„curajos“. Apoi, pe măsură ce am deprins mai bine tehnica, mi-am dezvoltat și instinctul de conservare. Am devenit mai lucid în fața unor pericole serioase: avalanșe, furtuni etc. Un alt element este și mediul natural, în cazul nostru peisajul. De pildă, am trăit momente grele de escaladă în văi cu pereți urzi, aluneceși, în care atmosfera este mai încrîncată, cerul morhorit, sînt și profurii stranii, păduri lugubre de gheață. In această situație apărea teama.

I. VIANU: Știm că alpinismul este un sport de echipă. Care este rolul echipei in potențarea curajului?

A. IEREMIA: In echipa de alpinism se sudează prietenii extrem de trainice. S-ar putea spune că frînghia care leagă pe alpinisti este simbolul unei legături sufletești extrem de trainice. Intotdeauna, după o întâmplare în care viața unuia din noi a fost pusă in joc, s-au format prietenii într-adevăr de neuitat.

G.H. IOSIF: Intervine, deci, și un alt factor: responsabilitatea. In fiecare echipă, fiecare se simte responsabil de soarta tuturor celorlalți.

I. VIANU: O altă latură importantă a problemei în discuție este aceea a raportului dintre competență și curaj. In ce măsură cunoașterea unei meserii sau a unei tehnici îți ajută să înfrinzi o anumită frică?

M. FINESCU: Eu, de pildă, consider că zborul de fiecare zi cu avionul nu e un act de curaj. Dar cineva, care nu are deprinderea zborului ar putea să fie de altă părere. Incidentele care se ivesc pe parcursul a toate o soluție, dacă ai o bună cunoaștere a tehnicii zborului. In schimb, încercarea unui avion cu care nu s-a mai zburat este un act de curaj, căci se pot ivi situații noi pentru care nu ai soluții tipice.

I. VIANU: Prin urmare, ceea ce este pentru unul un act obișnuit, este pentru altul un act de curaj. Aș spune că priceperea, competența, tehnica, ridică pragul curajului. Și prin urmare există un curaj pe care l-aș numi „specializat“ — acela care se manifestă în practica unei înfalecticii. Ing. DAN CADERE: Aș vrea să vă spun și eu câteva lucruri, care s-au petrecut cu

total excepțional la locul meu de muncă, unde să vă spun drept nu prea am ocazia să dau dovadă de curaj. Lucrez la un serviciu tehnic, un serviciu foarte liniștit. Dar, acum doi ani, s-a tvit o lucrare la înălțimea de 160 m la coșul de fum ridicat la Isalnița — care s-a executat într-un mod ce constituie o inovație românească; fiind prima lucrare de acest gen și înălțimea mare a acestei construcții, s-a luat hotărîrea să se ia toată măsurile de prevedere. Trebuie ridicată o construcție de 160 tone la această înălțime, iar coșul avea o secțiune tronconică cu piese care cîntăreau vreo două tone și care trebuiau demontate de acolo, neavînd nici un punct de sprijin.

S-au propus o serie de soluții, dar erau foarte multe ezitări. Și pentru că tocmai în acea ocazia în munca mea obișnuită să-mi măsur curajul am cerut să fac un demontare. Nimeni nu va reuși, se spunea, și toată lumea se aștepta omeneste să mă vadă și pe mine eșuat. Trebuia să nu se producă nici un fel de teamă care să deruteze echipa, și s-o demobilizeze. Am căutat să înfrunt încrederea și într-adevăr mergînd pe porțiuni, adică făcînd abstracție de problema in ansamblu, toată lumea lucra obișnuit și în momentul acela nimeni nu mai credea că face ceva ieșit din comun. Acum cînd îmi aduc aminte mă apucă frica, dar atunci futurul nu ni se părea că facem ceva deosebit.

Cel mai bun lucru e să nu dai drumul imaginației, să nu te gîndești la ceva rău. Trebuie să fii foarte concentrat. Într-o zi un muncitor a alunecat și era să cadă. Pentru moment nimeni nu și-a dat seama că omul acesta era la doi pași de moarte; am căutat cu tact să-l îndepărtez de locul periculos; după terminarea lucrului nervii au cedat și noaptea am văzut numai oameni cînd de sus, iar a doua zi îmi era frică să mă sui; dar mi-am dat seama că și oamenii din jur vor fi contaminați de frica mea. Am luat hotărîrea să nu mă lucrez sus pînd nu-mi recapăt încrederea. După câteva zile munca decurgea normal pîntu mine. Imi învinsesem frica.

„CE PĂRERE AVEȚI DESPRE ACEASTĂ PĂRERE ?“

NOTELE NU POT SPUNE TOTUL

Este bine știut că pentru a se putea afirma cu adevărat ca un factor important în desfășurarea procesului instructiv-educativ colaborarea dintre școală și organizația U.T.C. trebuie să se manifeste nu numai permanent, ci și multilateral, să îmbrace toate aspectele instruirii și educării elevilor. Pornind de la un asemenea punct de vedere, consider că conlucrarea strînsă între diriginte și organizația U.T.C. nu trebuie să ocolească cu nici un chip nici acest aspect, atît de însemnat pentru organizație, al creșterii rîndurilor uteciștilor, chiar dacă în această privință se poate invoca caracterul strict de problemă internă a vieții de organizație. Practic, in cele mai multe cazuri nici nu se întimplă așa. Fiindcă de obicei, la primirea unui elev în rîndurile organizației, colectivul de uteciști, biroul organizației solicită și părerea dirigintelui, îl consultă pe ceilalți profesori. Ba mai mult, îl invită la adunările generale în care sînt discutate cererile unor tineri de a deveni uteciști. Este un lucru cît se poate de bun. Firește, hotărîrea privind primirea unui elev in rîndurile U.T.C. nu poate aparține, așa cum prevede statutul, decât membrilor organizației, adunării generale, dar cuvîntul profesorului, aprecierile obiective, pline de conținut purtînd pecetea maturității și a experienței, pe care le poate face dirigintele, sînt

pentru organizație de un real folos în cunoașterea și aprecierea tînrului pus în discuție. Această intervenție a profesorului trebuie, însă, să se facă cu multă grijă, cu mult tact, pricepere. Fiindcă așa cum se arată și în articolul „Ce părere aveți despre această părere“, așa cum ne-a arătat și propria noastră experiență, în această privință pot apărea și greșeli. Ca profesor mai tînar am fost mai multă vreme secretar al organizației U.T.C. din liceul nostru. In această calitate am constatat de pildă, că paralelismul existent uneori între munca dirigintelui și activitatea organizației U.T.C., paralelism care sîrăcește oarecum activitatea educativă, care denaturează specificul activității U.T.C., este în cele mai frecvente cazuri, urmarea unor greșite raporturi de colaborare dintre diriginte și organizație. Bine intenționat, profesorul ține să acorde sprijin organizației, să ajute uteciștii să desfășoare o activitate bogată. Pentru aceasta ar trebui să cunoască bine obiectivele și sarcinile organizației, specificul activității sale. Necunoscînd însă acestea, el recomandă organizației activități pentru care procesul instructiv-educativ rezervă cu totul alt cadru, ajungîndu-se astfel ca adunările generale să devină fie ore de dirigenție, fie lectii de istorie, geografie etc.

Revenind la problema pusă in discuție — aceea a creșterii rîndurilor organizației U.T.C. și la cuprinderea în U.T.C. într-o măsură mai însemnată a elevilor din clasele a VIII-a și a IX-a, eu cred că și aici este vorba tot de o denaturare a adevăratelor raporturi ce trebuie să existe între cei doi factori. Fiindcă numai necunoscînd bine specificul organizației sau ignorîndu-l, se poate ajunge ca singurul criteriu de primire a unui elev în U.T.C. să fie cel al mediilor trimeseriiale. Și la noi s-au manifestat uneori tendințe de a avea în vedere numai notele elevului, de a aprecia calitățile sale numai după catalog. Noi le-am combătut. Firește rezultatele în învățatură și mai ales sîrguința și răspunderea cu care studiază le avem permanent în vedere, dar la discutarea cererii unui tînar de a deveni membru al organizației U.T.C. nu trecem cu vederea lucrurile esențiale ca pregătirea politică, atașamentul față de colectivul clasei și față de organizație, atîndinea față de muncă, comportarea elevului in toate împrejurările.

Am avut, de pildă, un elev foarte bun la învățatură. Dacă s-ar fi luat în considerare numai acest aspect, elevul respectiv merita fără îndoială să devină utecișt. Cu toate acestea, cînd a fost pus în discuția adunării generale cererea sa, membrii organizației au avut obiecții serioase. Și anume, faptul că elevul respectiv era rupt de colectivul clasei, refuza să parti-

cipe la acțiunile sale. Dirigintele clasei, prezent la adunare, a luat cuvîntul și cu tact a apreciat spiritul critic, combativ al adunării și chiar hotărîrea ei, dar nu a uitat să spună că elevul poate să se îndrepte și poate deveni chiar utecișt frunțos. E nevoie numai de ajutor din partea organizației. Ceea ce s-a și întimplat. Cîteva luni mai tîrziu elevul a devenit utecișt iar in anul următor colegii l-au ales chiar în biroul organizației. Așa dar, nu notele, ca un criteriu absolut, ci întreaga activitate, calitățile politico-morale, comportarea tînrului trebuie avute în vedere la primirea sa în organizație. Consider că pornind de la indicațiile Congresului al VIII-lea al U.T.C., organizațiile U.T.C. trebuie să și propună ca sarcină desfășurarea unei astfel de activități pentru ca toți elevii clasei să se ridice la nivelul exigențelor

de membru și îmbunătățirea considerabil a situației la învățatură și disciplină. Astfel, din cei 50 de elevi ai clasei a VIII-a mai bine de jumătate sînt acum membri ai organizației U.T.C., ei înșiși preocupîndu-se în momentul de față de pregătirea celorlalți colegi pentru a putea deveni și aceștia uteciști. Referindu-mă la problemele ridicate in articol „Ce părere aveți despre această părere“.

prof. SERBAN I. POPESCU Liceul Strehat, regiunea Oltenia

Pornind de la faptul că in clasele a VIII-a elevii împlinesc vîrsta la care pot deveni uteciști, comitetul U.T.C. din liceul nostru și-a îndreptat în mod deosebit atenția spre aceste clase încă de la începutul trimestrului I. Consecința firească a unei atît de întinse și a unei observări în momentul primirii in U.T.C.: cei mai mulți elevi din cei care urmau să primească carnetul

pe care le pune titlul de utecișt. Și aici un sprijin deosebit îl pot da cadrele didactice. La noi in liceu la clasele a VIII-a se organizează cu sprijinul dirigintilor discutarea unor teme legate de tradițiile revoluționare ale U.T.C., de contribuția pe care o aduce U.T.C. sub conducerea partidului in opera de construire a socialismului, de răspunderile pe care le implică pentru fiecare tînar calitatea de membru al organizației revoluționare a tineretului etc. Totodată îi ajutam pe elevii necutiști să la cunoaștină de Statutul U.T.C., să cunoască sarcinile și scopurile organizației, prin discuții, prin inițierea unor întîlniri cu activiști, cu vechi membri de partid. Desfășurînd astfel de activități îi ajutam pe elevi să pătrundă semnificația primirii in U.T.C., importanța acestui eveniment in viața lor. Și de măsura in care am izbutit să facem acest lucru, primirea in U.T.C. a constituit pentru majoritatea elevilor noștri un îndemn de a munci mai bine, de a învăța mai sîrguincios pentru a fi cît mai de folos patriei.

Actual solemn al înmînarii carnetului trebuie să însemne un stimulent pentru activitatea viitoare a tînrului. Să reprezinte un îmbold de a munci mai bine, de a-și înuși trăsăturile înaintate ale tînrului constructor al socialismului. Iată de ce este necesar ca în creșterea rîndurilor organizației să nu se plece de la simpla constatare a unor date inscrise in catalog, ci de la o bogată activitate de educare a tinerilor, de formare la fiecare din ei a calităților ce se cer unui utecișt. Chiar dacă ne reușim de la început să realizăm integral acest deziderat, ei trebuie urmăriți în continuare, ajutați în cadrul organizației U.T.C., in cursul activității. Clasa — acest colectiv de muncă bine stabilit pe o perioadă de cîțiva ani — nu poate fi arbitrar desprinsă în două: organizația U.T.C. și restul. Clasa este un colectiv și organizația U.T.C. trebuie să imprimе calitățile uteciștilor, trăsăturile sale frumoase, experiențele sale întregului colectiv.

Prof. EMANUEL MERER secretar al comitetului U.T.C. Liceul nr. 2 Statina

as vrea să amintesc mai întii un exemplu din școala noastră. La începutul anului școlar, unul din elevii clasei a VIII-a, elev cu rezultate nu prea strălucite la învățatură, și-a manifestat dorința de a fi primit in rîndurile organizației U.T.C. Atît in discuțiile anterioare cît și in adunarea generală i s-a atras atenția asupra îndatoririlor ce revin unui utecișt, i-am explicat condițiile pe care trebuie să le îndeplinească și am început să-l urmăresc atent, îndeaproape, interesează atunci cînd era cazul. Treptat am remarcat o ameliorare simțitoare și sigură a situației la învățatură, cît și o îmbunătățire a comportării lui. Si nu e singurul exemplu. In școala noastră foarte mulți elevi, după ce au devenit uteciști, au dovedit o exigență sporită față de obișnuițele lor profesionale, au obținut rezultate mai bune la învățatură. De asemenea, chiar și cei care aveau în inainte rezultate bune la învățatură, au înregistrat un salt calitativ apreciabil. Așa dar, părerea mea, și consider că ea corespunde spiritului Statutului U.T.C., este că la primirea unui tînar trebuie să manifestăm exigență, foarte multă exigență, dar in nici un caz accesat la noi trebuie să se rezume la urmărirea abstractă a unor note. Primirea in U.T.C. n-ar însemna, așa cum s-a arătat in articolul amintit, nimic mai mult decît o răspundere a meritelor elevului la învățatură, un fel de premiu.

Actul solemn al înmînarii carnetului trebuie să însemne un stimulent pentru activitatea viitoare a tînrului. Să reprezinte un îmbold de a munci mai bine, de a-și înuși trăsăturile înaintate ale tînrului constructor al socialismului. Iată de ce este necesar ca în creșterea rîndurilor organizației să nu se plece de la simpla constatare a unor date inscrise in catalog, ci de la o bogată activitate de educare a tinerilor, de formare la fiecare din ei a calităților ce se cer unui utecișt. Chiar dacă ne reușim de la început să realizăm integral acest deziderat, ei trebuie urmăriți în continuare, ajutați în cadrul organizației U.T.C., in cursul activității. Clasa — acest colectiv de muncă bine stabilit pe o perioadă de cîțiva ani — nu poate fi arbitrar desprinsă în două: organizația U.T.C. și restul. Clasa este un colectiv și organizația U.T.C. trebuie să imprim_e calitățile uteciștilor, trăsăturile sale frumoase, experiențele sale întregului colectiv.

M. FINESCU

NINA BUZDUGA

Dr. ION VIANU

IOSIF GHEORGHE

AUREL IEREMIA

A. IEREMIA: In 1965 am căzuit. Eram aproape de moarte; într-un traseu de antrenament de la 180 m, ajungîndu-se la un virf și trebuia să urc următor de cei doi secunzi Cristea și un alt băiat. Din virf mă uitam jos, peretele depășise verticalitatea și de la 46 de m am căzut; ei nu au mai putut să acționeze; unul dintre ei a pus mina pe frînghie, jupîndu-se toată pielea de pe mîni; dar am fost salvat: m-au prins la timp. Conștiința pericolului odată depășită este, după opinia mea, o calde siguranță spre curaj.

G.H. IOSIF: Este greșit ceea ce crede că unii oameni cu curaj înnăscut și alții îl dobîndesc. Toți îl dobîndesc. Nu înseamnă că cei care n-au calitativ sau cantitativ mai multe elemente curajoase, aceștia nu le va dobîndi. Tocmai întrebarea aceasta se impune ca element de dezvoltare a curajului? Spiritul de echipă știm că este un factor. Mai sînt însă și alții și despre aceștia să discutăm in continuare.

I. VIANU: Am vorbit de curajul sportiv, de acel curaj care este făcut de dragul performanțelor, dar care nu este lipsit de o valoare socială, care nu este un curaj absurd; există și curaj civic, ca și cel tehnic. Să vorbim acum despre motivația profesională a unor pastuni, care cer și ele un curaj specializat. Despre acest lucru ar fi interesant să auzim ce ne relatează tînrul inventator Justin Capră.

JUSTIN CAPRĂ: După părerea mea, fiecare om trebuie să aibă in viață un fel; țelul meu a fost să realizez un vehicul de zbor fără aripi, o rașniță care se pune in spate și cu ajutorul căreia să poți zbură. Am realizat acest lucru in 1957 și tot atunci l-am și brevetat — cu 5 ani înaintea unor americani. Eu nu consider că a fost un act de curaj, pentru că eram convins că aparatul e bine calculat și nu se poate derula. Dacă am tremurat, era datorită emoției, și nu fricii! Dacă mi-e frică de ceva? Da! Să nu năfrugiez în viață!

M. ROMAN: Mi se pare la fel de important și un altfel de curaj: curajul răspunderii, curajul opiniei proprii. A te feri să spui adevărul, a ecologosi stări și situații de fapte care, conștient de gravitatea lor, le treci cu vederea pentru ca fie să-și fie bine, într-un cuvînt a nu avea curajul opiniei, este foarte dăunător societății în care trăiești. Marea majoritate a oamenilor demască cu curaj raul și grabesc înnoirea etică a societății noastre. Cîtesc cu plăcere unele anchete sociale care după ce relatează anumite cazuri fac apel la opinia publică și ne place cu deosebire curajul cu care cititorii admonestază greșeala.

Curajul este minunat atunci cînd are un scop. El dă o notă de romanticism vieții noastre, entuziasm.

DIN VIAȚA TINERETULUI LUMII

Din relatările agențiilor de presă rețese că în fața clădirii Facultății de științe juridice a Universității din Barcelona a avut loc un miting la care peste 1.100 de studenți ai acestei facultăți au adresat un apel tuturor studenților din Spania chemându-i să organizeze o grevă generală.

La această adunare, care a fost organizată în ciuda interdicției rectoratului, studenții au cerut să fie recunoscut drept organizații legale sindicatele democratice create de ei, care nu sînt sub controlul autorităților și să înceteze represuniile organelor politice împotriva studenților care luptă pentru drepturi și libertăți democratice.

În același timp, după cum anunță din Barcelona corespondentul agenției FRANCE PRESSE, rectoratul a adoptat o serie de măsuri împotriva acelor profesori și cadre didactice care sprijină mișcarea democratică a studenților. Astfel, rectoratul a anulat contractele a 40 de profesori și cadre didactice care au semnat toamna trecută o scrisoare de protest împotriva sancțiunilor la care au supus autoritățile universității pe studenții participanți la mișcarea democratică. Din primăvara anului 1966, precizează corespondentul, de la Universitatea din Barcelona, au fost concediați din aceleași motive peste 120 de profesori și cadre didactice.

Pierderile americane în Vietnam

Statele Unite au recunoscut oficial că numărul avioanelor militare pierdute în Vietnam este dublu decât cifrele menționate pînă acum în comunicatele difuzate la Washington.

Un purtător de cuvînt al Ministerului Apărării al S.U.A. a indicat luni că totalul pierderilor de avioane americane este de 1.172 fața de 621 admise pînă acum. El a adăugat că pierderile de elicoptere s-ar putea să treacă de cifra de 600 față de totalul de 225 admis pînă în prezent.

Purtătorul de cuvînt a explicat că această „diferență” provine din faptul că pînă acum nu au fost socotite avioanele pierdute în urma atacurilor împotriva aeroporturilor americane din Vietnamul de sud și a accidentelor. Potrivit agenției Reuter, aceleași surse au indicat că unul din motivele pentru care nu au fost dezvăluite amănunte privitoare la toate pierderile de avioane, a fost acela „ca inamicul să nu a cunoștință de proporțiile pierderilor suferite de aviația americană”.

VIZITA MINISTRULUI DE EXTERNE AL ROMÂNIEI ÎN BELGIA

BRUXELLES 6 — Trimișii speciali Agerpres, Al. Gheorghiu și N. Ionescu, transmișii Ministrului Afacerilor Externe al României, Corneliu Mănescu, a sosit luni la amiază la Bruxelles într-o vizită oficială de cinci zile, la invitația ministrului afacerilor externe al Belgiei, Pierre Harmel.

La „Gare du Midi”, Corneliu Mănescu, cu soția, și persoanele care îl însoțesc au fost întâmpinați de Pierre Harmel cu soția, Robert Vaes, secretar general al Ministerului Afacerilor Externe belgian, Honore Cambier, ambasadorul Belgiei la București și de alte persoane oficiale.

În aceeași zi, Corneliu Mănescu a semnat în registrele Palatului regal din Bruxelles. Apoi ministrul român a făcut o vizită de curtoazie lui Pierre Harmel, ministrul afacerilor externe al Belgiei. Cu acest prilej a avut loc o convorbire care s-a desfășurat într-o atmosferă sinceră și cordială.

Seara, Pierre Harmel, împreună cu soția, au oferit în saloanele Senatului, un dîneu în onoarea ministrului de externe Corneliu Mănescu și a soției sale.

Ministrul de externe al Belgiei, Pierre Harmel, a înmînat ministrului de externe, Corneliu Mănescu, în numele regelui Baudouin al Belgiei, ordinul „Marele Cordon Leopold al II-lea”.

În cursul dîneului, cei doi miniștri de externe au rostit toasturi.

În toastul său ministrul de externe al Belgiei, Pierre Harmel, și-a exprimat satisfacția de a avea ca oaspete pe ministrul de externe român, și a mulțumit că a răspuns la invitația sa de a face o vizită în Belgia. Această vizită, a subliniat el, contribuie la întărirea relațiilor belgiano-române. Ministrul belgian a arătat că popoarele Europei au între ele mai multe legături profunde decât deosebirii; a recunoscut ceea ce le unește, a pune mai bine în valoare particularitățile construcției noastre politice, economice și sociale constituie o acțiune constructivă.

Salutîndu-vă în numele poporului belgian a spus Pierre Harmel, aș vrea să salut poporul român și pe fiecare din familiile sale, precizînd că bucuriile lor, mîndria și năzuințele lor profunde, speranțele lor de pace, truda lor dîră se aseamănă cu acelea ale cârmînelor belgiene.

Astăzi noi salutăm nu numai România harnică și activă ci, de asemenea, salutăm farmecul și tineretea ei.

Referindu-se la politica externă a României, el a apreciat acțiunile desfășurate de țara noastră, pentru coexistența pașnică și realizarea de contacte directe între toate țările lumii și deosebi între țările europene, precum și acțiunile depuse la O.N.U. și U.N.E.S.C.O.

Ministrul de externe belgian a arătat în încheiere că oaspeții români vor găsi în Belgia interlocutori atașați cauzei păcii și destinderii.

Răspunzînd, ministrul de externe al României, Corneliu Mănescu, a mulțumit pentru cuvintele rostite la adresa țării noastre și a poporului român. El a arătat că primele contacte îndreptățesc convingerea că vizita se va solda cu rezultate pozitive, va da posibilitatea unei mai bune cunoașteri a țării și poporului belgian, a realizării sale pe plan material și spiritual și, totodată, va constitui un prilej de a împărtăși unele din preocupările și aspirațiile poporului român.

Unul din obiectivele majore ale politicii externe a României este de a contribui la îmbunătățirea relațiilor intereuropene, la construirea unui sistem de relații care să permită dezvoltarea fiecărui stat, afirmarea personalității sale, instaurarea securității și încrederii pe continentul european. După părerea guvernului Republicii Socialiste România, drumul prin care se poate realiza securitatea în Europa este, în primul rînd, întărirea și dezvoltarea relațiilor bilaterale între statele europene cu regimuri politico-sociale diferite.

Vorbitorul a subliniat că se înregistrează progrese încurajatoare în direcția colaborării între statele europene.

Corneliu Mănescu și-a exprimat satisfacția pentru faptul că Belgia, împreună cu România, și alte state europene, au elaborat rezoluția cu privire la acțiuni pe plan regional, pentru îmbunătățirea relațiilor de bună vecinătate între țările europene cu sisteme social-politice diferite, rezoluție adoptată de O.N.U.

Vorbitorul și-a exprimat în încheiere speranța că în cursul convorbirilor vor fi aprofundate probleme internaționale care interesează Belgia și România și că rezultatul acestor convorbiri va fi o mai strînsă înțelegere, colaborare și prietenie între România și Belgia, o contribuție la cauza păcii în Europa și în lume.

Comandamentul forțelor portugheze din Angola are toate motivele să fie serios îngrijorat. Pretinzînd că ambuscada de la Noki a fost organizată de angolezi veniți din Congo, frontiera cu această țară a fost închisă. Dar ea măsoară 2.000 de kilometri și, după cum se consideră la Luanda, pentru supravegherea ei vor trebui mobilizați zeci de mii de soldați. Or, efectivele actuale abia sînt suficiente pentru a asigura menținerea garnizoanelor înscăinate și împiedicînd înaintarea a 20.000 de patrioți înarmați care încercîșe plantarea de cafea din nordul Angolei. Un alt motiv de îngrijorare, îl constituie amenințarea tăierii căii ferate dintre portul Benguella și frontiera congoleză. Controlată de societatea britanică „Tanganyika Concession”, această linie de comunicații constituie singura cale de transport a două treimi din exporturile de cupru și magnezium din Congo și a unui sfert a exporturilor de cupru zambian. Închiderea ei ar însemna o lovitură gravă dată industriei britanice într-un moment cînd economia acestor țări trece printr-o perioadă de criză. În sfîrșit, ceea ce feră de la Benguella furnizează fonduri și deșive guvernului de la Lisabona și ar priva statul portughez de o parte însemnată a mijloacelor financiare necesare pentru operațiunile militare care mobilizează, numai în Angola, 80.000 de oameni, din cei 120.000 dizlocați în coloniile portugheze din Africa. Istă motivul pentru care se consideră că, într-adevăr, anul 1967 se prezintă sub auspiciu sumbre pentru colonialiștii portughezi.

Expoziție românească de cărți și discuri la Tunis

La Casa de cultură din Tunis s-a deschis prima expoziție de cărți și discuri românești. Ea cuprinde peste 250 de cărți, reprezentînd creații de seamă ale literaturii noastre clasice și contemporane, albume de artă populară, pictură și sculptură, ghiduri turistice, lucrări de istorie, arheologie, medicină etc. Un mare număr de cărți în limba franceză au înlesnit publicului tunisian să cunoască, într-o expresie sintetică, realizările producției editoriale românești.

Expoziția, care a trezit încă de la deschidere un deosebit interes, a cuprins și unele discuri românești — muzică populară, de operă, muzică simfonică, precum și obiecte de artă populară.

„Nu vom îngădui ca în numele principiului apărării intereselor private să fie permisă lezarea intereselor naționale de către conecnele străine... Aceasta este valabil, în primul rînd, în exploatarea petrolului nostru”.

Cuvintele acestea care au provocat un rictus nervos în unele birouri ale conecnelor petroliere americane, aparțin președintelui recent ales al Columbia Lleras Restrepo. Luarea de poziție a președintelui columbian, în fața Congresului sindicatelor catolice desfășurat săptămîna trecută la Bogota, reflectă amploarea și forța curentului îndreptat spre apărarea bogățiilor naționale ale țării, și înainte de toate, a bogățiilor petroliere.

Citeva monopoluri străine, îndeosebi nord-americane, și-au instaurat dominația absolută asupra industriei petroliere columbiene, care constituie baza economiei țării. Pînă la urmă pe principalele zăcăminte de petrol (numai International Petroleum Company posedă în Columbia 1 milion de hectare terenuri petrolifere), societățile străine exploatează în mod prădănic rezervele de petrol, irosesc cantități uriașe de țigări și gaze, lasă în părăsire sondele de îndată ce productivitatea lor începe să scadă. Toate acestea aduc mari prejudicii economiei țării. Pierderile pe care operațiunile monopolurilor petrolifere le provoacă Columbiei pot fi apreciate și din următoarele două date statistice oficiale: în perioada 1955—1965 societățile străine au investit în industria petroliferă columbiană 650 milioane dolari; în aceeași perioadă ele au obținut profituri în valoare de 1,5 miliarde dolari.

Considerînd Columbia un teren de jaf, I.P.C. și suratele ei, duc un război nedeclarat împotriva societății columbiene de stat Ecopetrol (Empresa Colombiana de Petroleu) care se ocupă cu extracția de petrol. Din momentul înființării societății (1950), și pînă azi, monopolurile care operează în

R. F. BULGARIA. — Imagine surprinsă la Fabrica de produse lactate din Sofia

Fronturi noi în Angola

Anul 1967 riscă să fie un an dificil pentru Portugalia. După cum a arătat agenția ASSOCIATED PRESS, 1966 a fost „anul cel mai sîngeros” pentru corpurile expediționare portugheze înscăinate în trei teritorii africane: Angola, Mozambic și Guinea portugheză. Comunicatele oficiale de la Lisabona recunosc că peste 600 de militari au murit în Angola și peste 500 în Mozambic și în Guinea portugheză. Nici cel mai naiv cititor al acestor comunicate nu le acordă însă încredere, numărul instințării de deces primite de familiile celor căzuți în numele interesele colonialiste fiind mult mai mare. O luptă sîngeroasă, care a costat viețile a 25 de soldați, pe lângă un mare număr de răniți, a avut loc în cursul unei ambuscade organizate de patrioții angolezi la începutul lunii decembrie, anul trecut, în apropierea localității Noki, situată lângă frontiera cu Congo (Kinshasa).

Ca urmare a intensificării luptelor, guvernul portughez a hotărît sporirea duratei serviciului militar obligatoriu de la 18 luni, la 4 ani. Pe de altă parte, emigrarea tinerilor între 18 și 20 de ani va fi interzisă. Aceste măsuri fac parte dintr-un plan vast menit să permită sporirea efectivelor trupelor din coloniile africane. Lisabona luptă din rîspuși să-și mențină teritoriile de pe continentul african. Primejdia principală a devenit acum, deschiderea unui nou front de către forțele patrioțice în estul Angolei, chiar în inima cucerului minier Cozombo. De la începutul luptei pentru independență a poporului angolez, forțele portugheze au fost concentrate în nord, de-a lungul frontierei cu Congo. În prezent, acțiunile patrioților se extind, ceea ce a determinat trimțerea de trupe pentru a asigura acoperirea regiunilor orientale.

Comandamentul forțelor portugheze din Angola are toate motivele să fie serios îngrijorat. Pretinzînd că ambuscada de la Noki a fost organizată de angolezi veniți din Congo, frontiera cu această țară a fost închisă. Dar ea măsoară 2.000 de kilometri și, după cum se consideră la Luanda, pentru supravegherea ei vor trebui mobilizați zeci de mii de soldați. Or, efectivele actuale abia sînt suficiente pentru a asigura menținerea garnizoanelor înscăinate și împiedicînd înaintarea a 20.000 de patrioți înarmați care încercîșe plantarea de cafea din nordul Angolei. Un alt motiv de îngrijorare, îl constituie amenințarea tăierii căii ferate dintre portul Benguella și frontiera congoleză. Controlată de societatea britanică „Tanganyika Concession”, această linie de comunicații constituie singura cale de transport a două treimi din exporturile de cupru și magnezium din Congo și a unui sfert a exporturilor de cupru zambian. Închiderea ei ar însemna o lovitură gravă dată industriei britanice într-un moment cînd economia acestor țări trece printr-o perioadă de criză. În sfîrșit, ceea ce feră de la Benguella furnizează fonduri și deșive guvernului de la Lisabona și ar priva statul portughez de o parte însemnată a mijloacelor financiare necesare pentru operațiunile militare care mobilizează, numai în Angola, 80.000 de oameni, din cei 120.000 dizlocați în coloniile portugheze din Africa. Istă motivul pentru care se consideră că, într-adevăr, anul 1967 se prezintă sub auspiciu sumbre pentru colonialiștii portughezi.

F. NICOARĂ

însemnări

Boabele transformate într-un lichid aromat ce, pară a împrumutat culoarea pielii africanilor, au pătruns pretinșeni pe planeta noastră. Unii decretază cafeaua drept un reconfortant, iar alții o denunță ca un dușman al sănătății, dar sute de milioane de oameni de pe toate continentele o consumă cotidian cu o perseverență ce ignorază avertismentele. Consumatorii de cafea se gîndesc rareori la destinul boabelor cafeenii, la zăbucimul celor ce muncesc pentru

a le strînge, la speranțele lor care se destramă după fiecare recoltă.

O știre de numai cîteva rînduri, săraca în amănunte, ne-a parvenit din Londra. După trei săptămîni de dezbateri, Comitetul executiv al Organizației internaționale a cafelei a decis ca două milioane de saci de cafea să fie retrași de pe piață începînd cu prima zi a lui aprilie. Scopul: stabilizarea prețurilor în circuitul mondial al cafelei. Miliarde de boabe — miliarde de boabe — miliarde de porții de cafea și-au

schimbat destinația: au devenit hrană pentru cazanele locomotivelor (sau au sfîrșit în crematoriile de alt gen). Două milioane de saci de cafea pentru cultivarea și recoltarea cărora nemurăriți oameni au trudit din greu.

Dar nu numai cafeaua are un asemenea destin. Agenția UNITED PRESS INTERNATIONAL, semnală „conflictul cu privire la cacao”. Datele problemei sînt oarecum cunoscute. Țările producătoare sînt alarmate de pendulările prețurilor pe

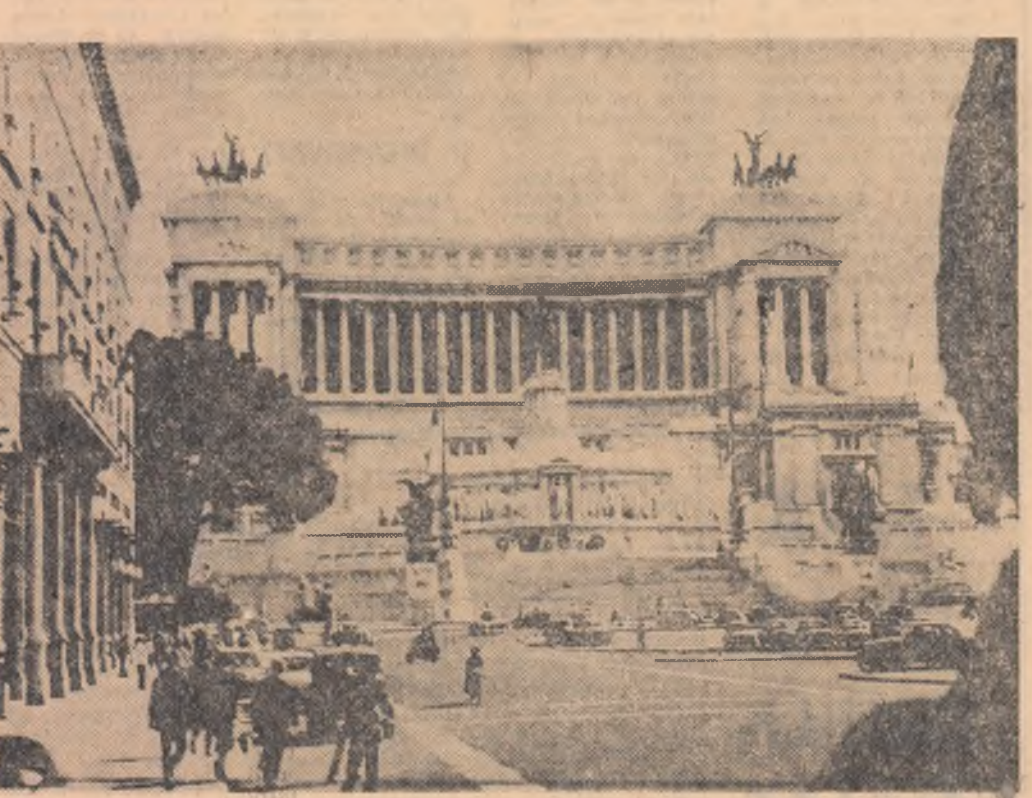
— cum scria U.P.I. — o bătălie pentru apărarea „propriei lor existențe”. Boabele cafeenii. Milioane, miliarde de boabe. Sacii care pornesc în lume. Sacii pe care, nemuloase, le vor înghiți jilăcările. Dar dincolo de calculele cu dolari, în cifre astronomice, se găsește frămîntarea celor pentru care boabele acestea reprezintă singura sursă de existență: izvor de viață.

M. RAMURĂ

2000000 DE SACI

Naștere puțin obișnuită

VALERIE Marsden, o tînără engleză, a cărei inimă funcționează cu ajutorul unei pile electrice de la vîrsta de 17 ani, a născut la spitalul din Hull un băiat în greutate de 3.175 kg. Medicii hotărîșeră să interzică sarcina. Împotriva mamei i-a sfîrșit să cedeze, în cele din urmă.

ITALIA. — În fotografia noastră unul dintre cele mai frumoase locuri din Roma: Piața Venetia

pe scurt

● LA LONDRA au început luni convorbirile oficiale dintre premierul britanic Harold Wilson și președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., Alexei Kossighin. Au participat George Brown, ministrul afacerilor externe al Marii Britanii, George Thomson, ministrul de stat pentru afacerile externe și alte persoane oficiale britanice, precum și persoanele care îl însoțesc pe Alexei Kossighin, Harold Wilson și Alexei Kossighin, au făcut un schimb de păreri în probleme internaționale actuale de interes comun.

● GUVERNUL congolez a anunțat organizarea unui concurs internațional pentru elaborarea proiectului unui monument al eroilor naționali Lumumba. Monumentul urmează să fie ridicat la Kinshasa. Au fost invitați să ia parte la concurs, arhitecți congolezi și străini.

● POLITA lbaneză a arestat luni pe Negib Salha care a succedat lui Yusef Beidas în postul de președinte-director general al Băncii „Intra”, și este principalul acționar al acestei bănci. Salha este acuzat de fraude și prezentarea de balanțe de conturi false. Un ordin de arestare împotriva lui fusese emis de parchetul general al Libanului în cursul lunii ianuarie dar, întrucît în aceeași perioadă s-a desfășurat o sesiune extraordinară a parlamentului, Salha, care este deputat, a beneficiat de imunitatea parlamentară. Odată cu încheierea sesiunii parlamentului, la 1 februarie, imunitatea sa parlamentară a încetat în mod automat.

● RECEPTIONAREA IMAGINILOR DE PE „NIMBUS”

● UN GRUP de oameni de știință din Cracovia a construit un aparat care permite recepționarea imaginilor de televiziune transmise de satelitul meteorologic american „Nimbus”. Datorită acestei legături cu Cosmologii dispoziție zilnic de date privind repartișarea norilor deasupra Poloniei și a teritoriilor învecinate. Imaginile obținute cu ajutorul satelitului cuprind întregul teritoriu de la Baltica pînă la Marea Mediterană. În prezent, la Cracovia se lucrează la adaptarea aparatului pentru recepționarea imaginilor transmise de cel de-al doilea satelit meteorologic american „Essa”.

● AGENȚIA TASS transmite că, la 7 februarie, în Uniunea Sovietică a fost lansat satelitul artificial al Pămîntului „Cosmos-140”. La bordul satelitului au fost instalate aparate științifice pentru continuarea cercetărilor în spațiul cosmic, notîndu-se programul anunțat de agenția TASS la 16 martie 1962.

● PRIMUL MINISTRU al Greciei, I. Paraskevopoulos, a declarat presei la sfîrșitul reuniunii Consiliului de Coroană, că tratativele greco-turce asupra problemelor cipriote, vor fi reluate la nivelul ministrilor de externe al celor două țări. Toți participanții la această sesiune, a subliniat primul ministru grec, inclusiv președintele Ciprului, Makarios, au aprobat această hotărîre.

● RELUAREA TRATATIVELOR GRECO-TURCE

● AGENTIA TASS transmite că, la 7 februarie, în Uniunea Sovietică a fost lansat satelitul artificial al Pămîntului „Cosmos-140”. La bordul satelitului au fost instalate aparate științifice pentru continuarea cercetărilor în spațiul cosmic, notîndu-se programul anunțat de agenția TASS la 16 martie 1962.

Țigări și... profituri

Ofensiva mondială împotriva fumatului, campania „British American Tobacco” (50% din acțiunile acestei societăți sînt deținute de familia Gardner). Dar „Yardley” nu este unica țintă a lui „British American Tobacco”, în poziția de frunte în grăbă, „Philip Morris” realizează astăzi 18% din resursele sale, din alte activități decât cele legate de tutun.

Dacă industriașii tutunului, care au obținut beneficii fabuloase din activitatea lor în această ramură de producție, sînt dispuși să o abandoneze în grabă, înseamnă că s-ar putea ca fumatul să înceteze de a mai fi rentabil.

V. S.

Revizuire la Bogota

Forțele patrioțice din Columbia, cer cu insistență naționalizarea industriei petrolifere. Un proiect de rezoluție în această problemă a fost prezentat la începutul anului în curs, Camerei deputaților din Congresul columbian. În același timp, potrivit declarațiilor ministrului Industriei al Columbiei, Velisario Torres, în sfera guvernamentală se cristalizează hotărîrea de a se crea o corporație columbiană care, spre deosebire de Ecopetrol, să se ocupe nu numai de extracția, ci și de prelucrarea petrolului. Această măsură ar slăbi, fără îndoială, lațul în care caracteristica nord-americană au prins industria petroliferă din Columbia.

„Este indispensabil, este vital — releva cu nuanțe dra-

Revizuire la Bogota

matice președintele Restrepo — să slăbim strînsarea controlului străin care asfixiază economia noastră”. Care este semnificația exactă a unor asemenea luări de poziție, e dificil de sesizat. Dar faptul că, în cercurile guvernamentale columbiene se fac auzite aceste noți, neobșnuite și neîntîlnite în trecut măsoară forța mișcării de promovare a independenței și suveranității naționale.

EM. RUCAR